
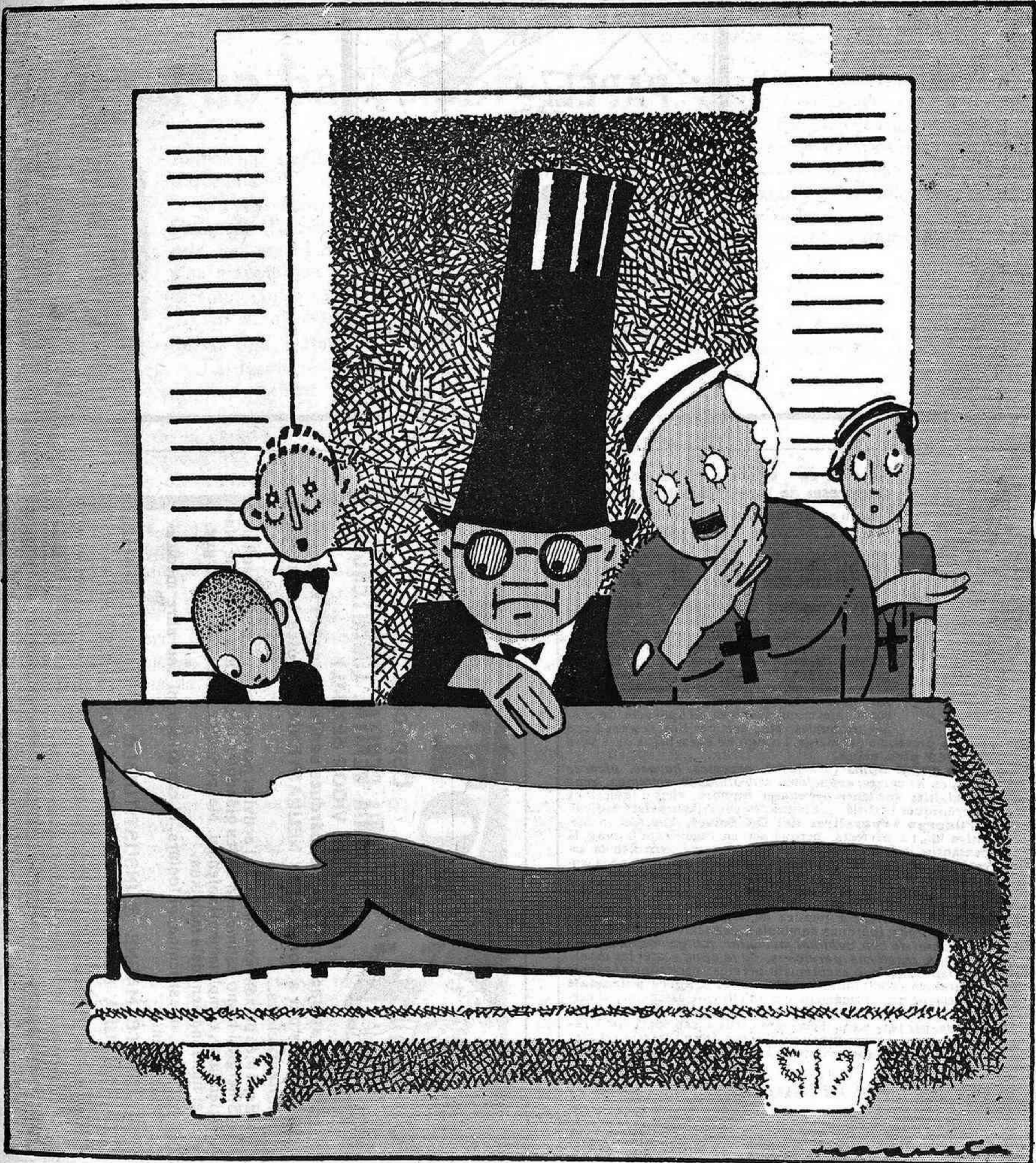

EL TROQUELLA

de la TORRATONA

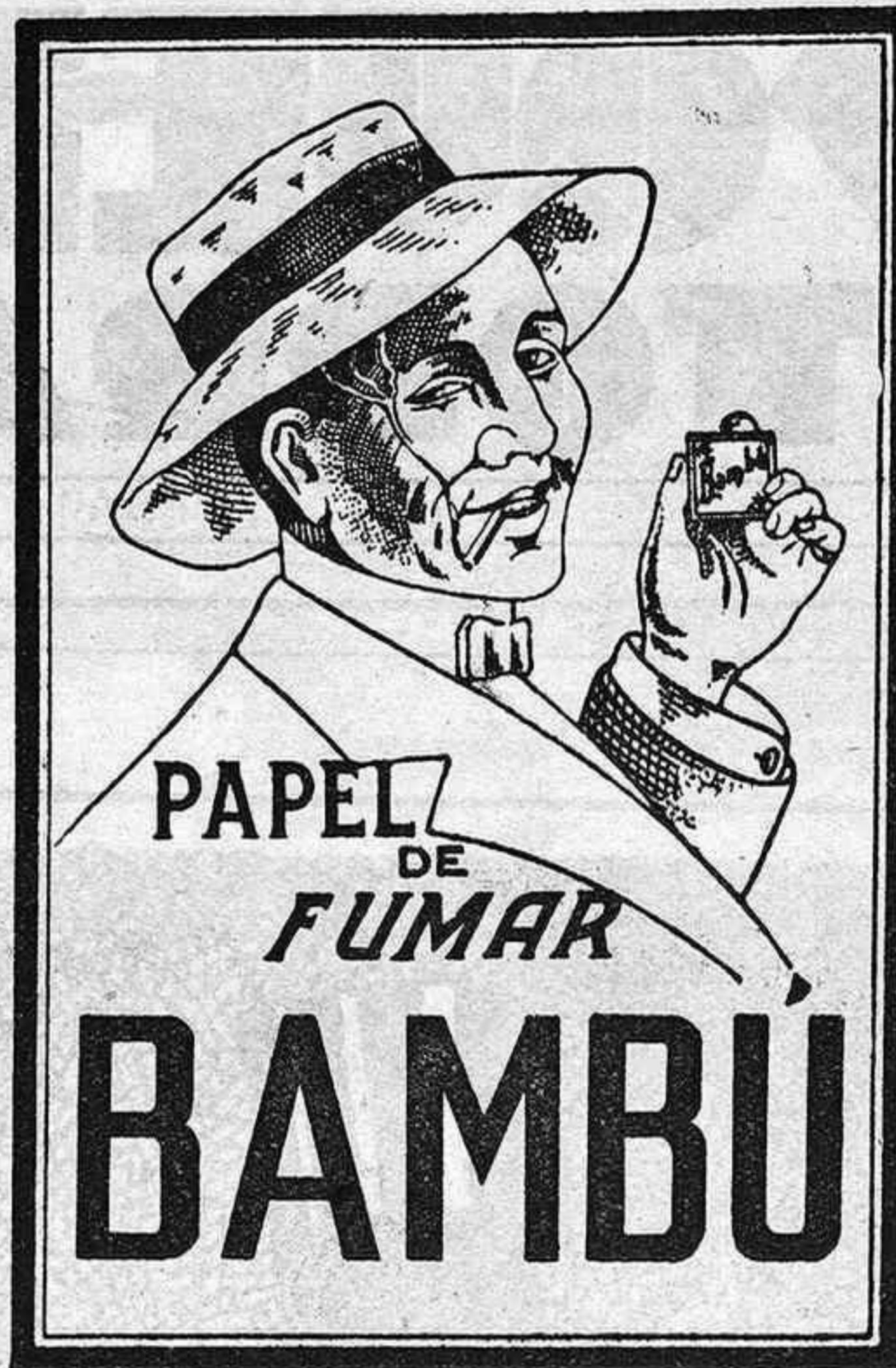

ESTAMPY A. L. A. B. I. C. A. S. P. L. C. A.
C/ RIBERA DE CAUENY, 11 BARCELONA

Corpus.

- Quina llàstima, Esteve, que no puguem lluir el domàs de sofa, i fer aquella pluja de paperets i ginesta.
- Això de la pluja tant em fa, així m'estalvio diners.

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenoràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *miuxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicosos* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, càlveda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem velleja, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. - Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Officines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelons**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersificials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Arrepentides, 8 - Tel. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Carnet d'un barceloni

Barcelona s'edifica prescindint de Barcelona.

Un exemple: A l'Avinguda de Francesc Llairet, a l'encreuament dels carrers d'Entença i Tamarit, s'ha aixecat una casa de cantonada, escamotejant la cantonada.

No és la primera casa així, ni la que fa cent, a Barcelona.

La façana és del que més costa de l'edificació. Procediment: edificar amb la menys façana possible!

En el cas típic de la casa de l'Avinguda de Francesc Llairet, s'ha fet façana a l'Avinguda i façana al carrer d'Entença, s'han fet els celoberts de cara al carrer i s'han deixat sense edificar uns quants metres de cantonada.

Que l'avarícia i el poc barcelonisme dels propietaris obri de semblant faisó, es comprèn. Però i els arquitectes municipals? Què fan els arquitectes municipals que no s'adonen de la maniobra i permeten el creixent enlletgiment de Barcelona?

No s'han fet prou rics els possessors dels solars de l'Avinguda de Francesc Llairet que encara els és permès edificar com els dona la gana?

Consti que a l'Avinguda de Francesc Llairet gairebé a cada cantonada esdevenen casos semblants, amb més o menys barra.

Dia rera dia va més endavant la plaga de la canalla que s'enfila als tramvies.

No és una necessitat: és un joc.

Escamots de quatre o cinc marrecs, corren rera el tramvia en marxa. I ara s'enfilen, i ara es deixen caure, en un divertiment perillós que els pot deixar records per a tota la vida.

No els digueu pas res! Una educació tota moderna, els permet contestar amb els penjaments més violats i amb els gestos de més ratlla torta.

A la sortida dels estudis veureu ramells de marrecs penjats on poden, ja en la plataforma de darrera del tramvia, ja en els estreps del costat.

Les autoritats, que van al tramvia—suposem que per bon cor—, no tenen l'habitud de dir res. Seria possible treure la bona ànima als Guàrdies, donant-os entenent que han de fer baixar la xicalla dels tramvies car, ultra l'espectacle que donem al qui ve de fora, és molt fàcil que prenguin mal?

També els pares, si és que tenen alguna autoritat sobre els seus fills—cosa ja no corrent en aquesta època—, podrien aconsellar i mostrar els perills, amonestant-los.

Els mestres podrien també fer alguna cosa... I vejam si entre tots, ara que es parla tant de cultura, ens preocupem—junt amb el llegir i escriure—, d'ensenyar als nois un xic de cultura ciutadana.

L'Exposició de Barcelona va tancar-se fa uns cinc anys.

En el parc de Montjuïc, precisament en el tros que dona a l'Avinguda de Francesc Llairet, encara hi poden contemplar encanyissats, amb trossos de roba esparracada de la qual pengen restes dels anuncis de la passada Exposició.

Amb tres jornals es treuen dels ulls del públic aquestes mostres patents de deixadesa.

Cinc anys no han estat prou perquè cap dels que han d'adonar-se'n, se n'adonés!

Entre els murcians de dins i els murcians de fora, ai Barcelona!

On va aquesta criatura que corre rera un auto?

A obrir la porta, i a esperar si cau algun centimet.

Estacions, places, entrades de cine i de teatre, tenen els seus grups d'"obridors de porta de taxi", els quals, en albirar-ne un, corren en volt, fregats per les rodes, empenyant-se, competint per veure qui arribarà obrir.

Escenes de situació portades pera misèria de moltes llars? No juguem a sentimentalisme? La llagrimeta i l'"ai pobrets", és molt fàcil! Hem vist obrint portes de taxi gamarussos, gens miseriosos aparentment, i hem oït converses entre ells d'utilització dels diners per a vicis i plaers que res no tenen a veure amb les primeres necessitats d'un noi.

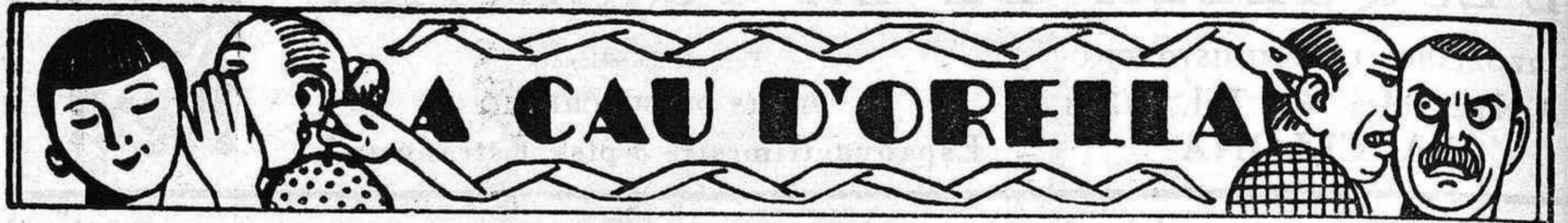
Si veritablement es tracta d'"obridors de portes de taxi" per misèria, s'ha de cercar per tots els mitjans que el menor pugui aprendre un altre ofici. Si es tracta d'"obridors de portes de taxi" per no fer altre cosa, creiem que semblant ocupació és ben innecessària i ben supèrflua. Ni la necessita el qui utilitza l'auto ni l'ha de fer un noi.

El qui creu que els atentats contra la ciutat passen únicament a Barcelona, s'erra.

Aquests dies hem pogut veure com en la premsa francesa s'aixecava la veu irada de Jean Girardoux en protesta de l'atentat que s'intentà a París contra els jardins dels Gobelins.

Es diu que, per un arranjament fet, aviat es portaran a terme les obres que faran desaparèixer de là Rambla el jardí del palau de l'ex-noble Marquès de Comillas. Consolem-nos! També a París han de cridar contra la "banda negra"—és una dita de Jean Girardoux—, que compra vells castells per tallar i vendre com a fusta els arbres dels parcs senyorials. Barcelona caldria que vetllés els ex-nobles que hereten sumptuosos palaus amb jardins que embelleixen la ciutat i els volen convertir en blocs de ciment armat.

Però a Barcelona ja ni cridem. Els atentats contra l'esperit ens interessan poc. Tampoc creiem que la noblesa sigui l'honestedat. Mister Gold regna a casa com a amo absolut. I tot s'arranja!

UN CAS

El senyor Ventosa i Calvell i el senyor Ferran de Sagarra baixen parsimoniosament les escales de la Casa Gran.

En ésser als darrers esglaons de l'escala el senyor Ventosa diu al senyor Sagarra:

—Ves alerta noi. Ahir, baixant del nostre nou despatx, en aquest mateix lloc, un dependent de la Lliga s'hi va tòrcer el peu.

—Com fou?—indagà el senyor Sagarra.

—Veus aquests graons?—contestà el senyor Ventosa.

—Els veus bé?

Ferran de Sagarra afirma amb el cap.

—Doncs el Dependent de la Lliga no els va veure. Per això va caure!

Els dos prohoms, i sense contratemps, han acabat de baixar l'escala.

DEL PASSAT AJUNTAMENT

Tothom sap que el senyor Duran i Guàrdia era un tinent d'Alcalde molt elegant, gairebé un competidor del senyor comte de Güell.

Un dia en Puig i Monner—company de regidoria del senyor Duran i Guàrdia: ho diem per si ho han oblidat—mentre admirava l'elegància del tinent d'Alcalde ex-socialista i disposat a ésser esquerrà, va preguntar-li:

—Com s'ho fa perquè quan enraona la camisa no li pugui enlaire?

Fou aleshores quan Duran i Guàrdia lliurà a Puig i Monner el seu secret.

—Veu? A les camises, jo hi porto una tireta. Aquesta tireta té un trau. Aquest trau s'enganxa al botó dels calçotets. Els calçotets s'abotonen. Es aleshores quan la camisa queda subjecta i no puja ni baixa.

El senyor Puig i Monner va llençar un "oh!" admiratiu.

Però la seva més gran sorpresa fou en adonar-se que les seves camises també tenien la tireta, i el trau adaptable als botons dels calçotets, igual, igual, que el que devien tenir les camises de l'elegant senyor Duran i Guàrdia.

LA PENULTIMA MODA

Tenim els Guàrdies urbans vestits amb nou figurí, el figurí de la penúltima moda nordamericana.

L'enguantament en blanc, el deixar caure luxe marcat damunt dels Guàrdies, obeïa a un xaró concepte de ciutat de milionaris. Guàrdies amb guants nevats a tot estrop, amb uniforms foscament correctes d'equivalència amb els frac de restaurant de nit.

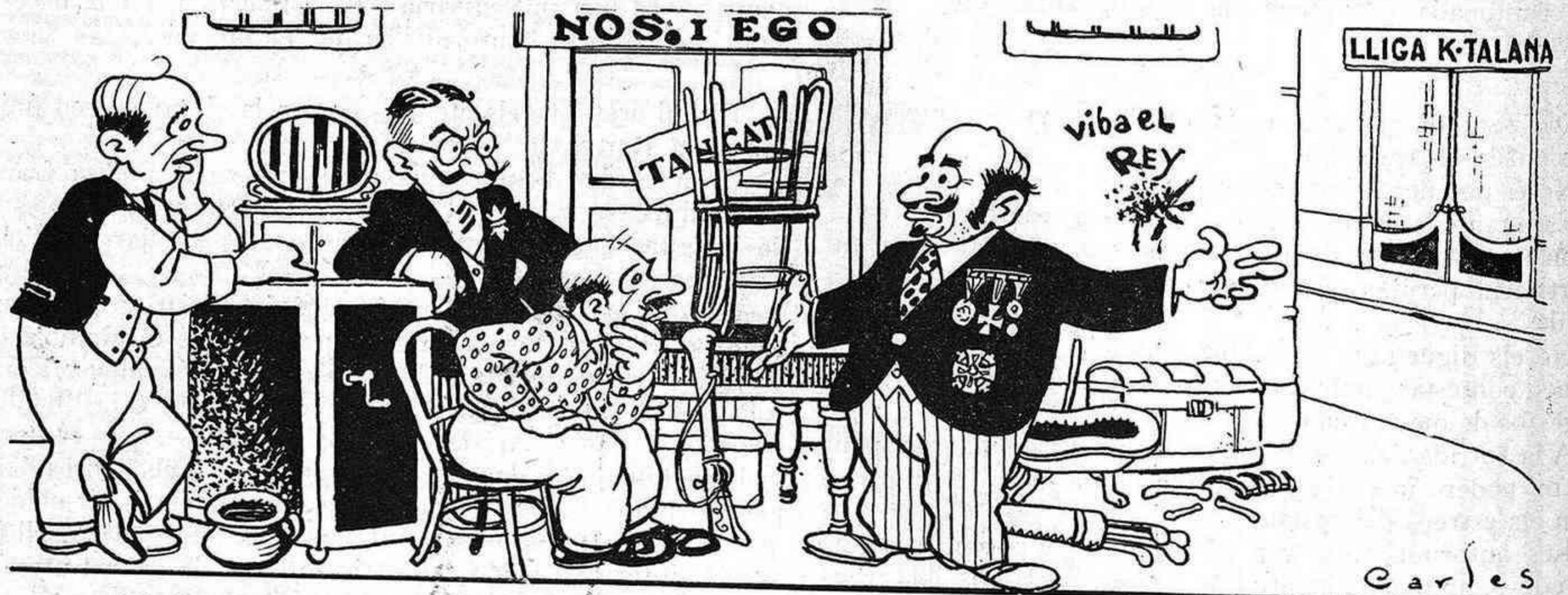
Quan els Estats Units canvia l'uniforme de la seva Guàrdia Urbana, quan s'adona que és ridícul mudar excessivament un servidor públic en una ciutat on n'hi ha molts que van amb les sabates fenellades o foradades de la sola, sortim nosaltres amb el Guàrdia Urbà de salacot i guant blanc, de "tenue" blau marí, exageradament correcte.

Déu ens conservi per molts anys la facultat d'innovar amb les modes que els altres deixen! Mentre ens omplim la boca de democràcia i de crisi, vestim de gran casa de nous rics—luxe Lluís XIV i luxe de postguerra immediata—, els Guàrdies Municipals.

"Ai que fan maco!"—diu tothom—. Mentrestant, ells, els Guàrdies, convençuts de la seva importància luxosa, fan moure com ales de molí dintre les ratlles del tràfec urbà, les seves mans blancament guantades.

L'ETELRIC I UNA SENYORA

Sap tothom que el Diputat per la Lliga senyor Estelric ha viatjat molt i té moltes amistats femenines.

El desahuci del Nos i Ego.

—I aquestes andròmines on les posarem?

—Això rai, ni cal pensar-hi. Tots plegats cap a la Lliga falta gent.

Un dels darrers viatges que féu el senyor Estelric fou a Grècia.

Una senyora, amiga i admiradora seva, poc interessada per les runes de l'Acropolis, però sedent de referències femenines del món d'Homer, va preguntar-li:

—Amic Estelrich, m'ha de satisfer una tafaeria. Les dones de Grècia tenen realment totes el nas grec?

—Naturalment—féu l'illustre home interrogat.

—Per què, naturalment?—inquirí, insistent, la senyora.

Fou quan el senyor Estelric, somrient d'aquella faisó que li fa sortir un clotet seràfic a la galta, li replicà amb suavitat i manyagueria:

—Però volguda amiga, és que vos teniu la pretensió que existeixin gregues capaces d'enviar a cercar el seu nas a l'estranger?

EXPOSICIO DE PRIMAVERA. 2.ª VISITA

Ens proposem no saltar com ho férem a la primera visita.

Quan entrem treuen una fotografia del nu d'en Josep Canyes.

Seguirem el catàleg? No. Anirem on ens cridi un quadre.

Antoni Costa. — Un Boticelli sidra. Una dona que pren mate i la beguda l'ha tornada camaleòntica. Uns sense feina que hom compren que ningú no els ha de voler a casa.

Antoni Marinello. — Un quadre que el pintor ens diu que és neu, però que nosaltres veiem farina.

Manuel Humbert. — Una dona nua que descansa. Li agrairà tothom que descansi nua. El pintor li ha assegurat la impunitat. Bella.

J. Julibert. — Pintor d'unes flors que mai no tindran abelles.

Pere Creixams. — Un xic castellanitzat. Decorativisme sanitos. Li hem d'agrair que no hagi posat a les mans de les seves figures, ni fruita ni ceràmica talaverenya.

Alfred Opisso. — Es un bon pintor. Tres pintures que tenen vida.

Ignasi Mundó. — Una mena de paisatge llunar... però de la lluna de València.

Ramon López. — Suburbi ben abigarrat. Malgrat l'amuntegament d'anècdota de suburbi, la composició té més colorit que batec.

Albert Junyent. — Sobrietat elegant. Bona il·lustració documental.

Antoni Mataró. — Sap crear atmosfera. Les flors són millors que la figura.

Pelai Grau i Corominas. — Un paisatge que sembla construït per a anunciar la xocolat Juncosa.

J. M. Freixa. — Una bonica figura de noi. Es feta veient-la més que no pas pintant-la.

Ramon Cortés i Casanoves. — Llepat. Un aigua que es pot comprar a tallades.

Francesc Camps-Ribera. — Ens hem tornat parar davant la seva Pilareta. Frescor jove.

Artur Carbonell. — Bé!

Manuel Capdevila i Massana. — Una horta on es sent la humitat. Una fàbrica que comença en el seu quadre i acaba en el quadre de l'expositor del costat.

Alfred Pasqual. — Pintor que fa costat a Manuel Capdevila i que li acaba la fàbrica que ell havia començat.

S. Mikoumo. — Uns que esperen, tot sopant, la vinguda del Sant Esperit i uns altres a la finestra que també poden esperar-lo.

Isidre Odena. — L'amo dels grisos. Pintura ben senyora.

Pilar Planes. — Un Sant Gervasi a la nata.

Juli Soler Trinxeria. — Decoratiu en el bon sentit. Té fondària de cosa viva de teatre.

Vicenç Soler Jorba. — Pintura de la que diuen que plau als qui no hi entenen. Però hi ha casos, com en aquest cas, que el no entendre-hi t'assegura el gust.

Rafael F. de Soto i Subirana. — Un xic massa dolç. Pintura amb perill d'esdevenir diabètica.

Antoni Vila Arrufat. — Dones amb feminitat absoluta i bella. Magnífic!

Miquel Vilà. — Color a la quinta potència. Un bosc que diu espessor. Un portal on cap noia no podria esperar el promès. Hi ha personalitat.

Eusebi Diaz Costa. — Finura de color, no acaramellament de color. Ametllers que us fan veure triomfalment la seva simpatia.

Jaume Busquets i Morela. — Un cartell pel "Brunisol"?

Francesc Canyelles Balagueró. — Una Girona ben personal. Girona pintada.

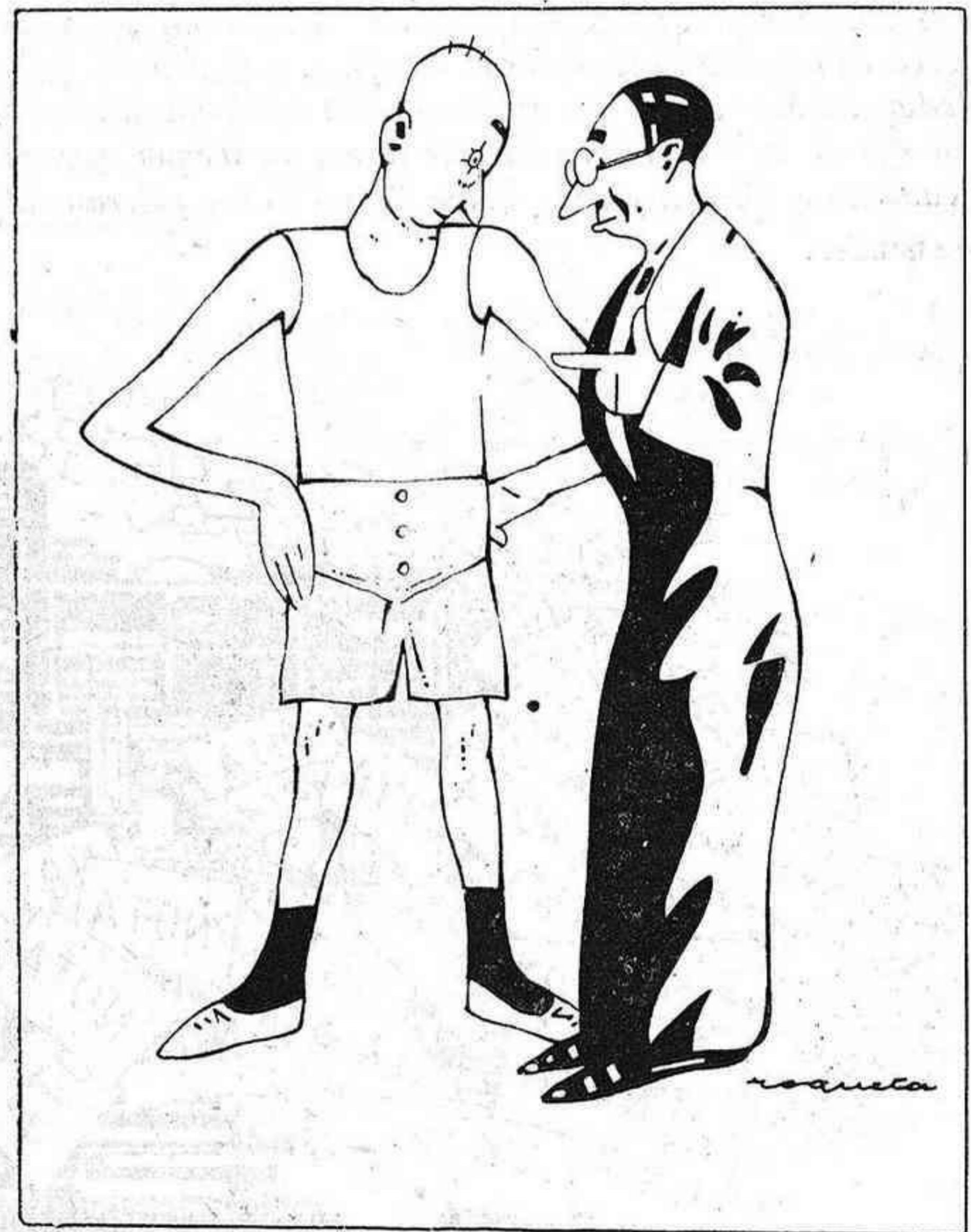
Salvador Claramunt. — Pintura tallada. El primer terme deixa veure massa el ganivet.

Josep Serrano. — Un bon auto-retrat. L'altra pintura: pernil serrano.

Joaquim Serra Ribera. — Natura morta, morta i morta. El dol es dona per acomiadat.

Enric C. Ricart. — Ben construït i elegant. Si fóssim rics comprariem els dos quadres que exposa Enric C. Ricart, amb preferència "Peixos i Careta".

Farem la 3.ª visita a la nostra Exposició de Primavera.

Sastreria J. A. F.

—Que s'entrena per a fer nudisme?

—Fugi, home. Aquell maleït sastre dels tiquets que ha guillat i m'ha deixat com pot veure.

GLOSSARI

ELS MENJA CRIATURES

Vaig sorprendre al meu amiguet X desfet en un mar de llàgrimes. Té onze anys, s'ha presentat a examen d'ingrés a aquesta cosa horrible que en diuen Baixillerat, i l'han suspes. Podrà conhortar-se amb el fet de centenars de companys que han estat també implacablement eliminats.

Es veu que la consigna, enguany, és de màxima severitat a menys que els jurjadors no vulguin fer caure damunt dels tendres estudiants els disgustos domèstics, les malures del fetge, els reblaniments cerebrals o les secrecions de la bilis negra coneguda en aquestes latituds per "españolismo agraviado". El cert és que els Tribunals d'examen a l'Institut actuen amb més rigorisme que els Tribunals d'urgència quan no els presideix el cèlebre Don Jovino.

Hom parla de la necessitat de fer més espessos els garbells per tal de posar un aturador a l'allau d'aspirants sense intel·ligència ni vocació que es llancen als estudis superiors per a esdevenir a la llarga perfectes mutilatats acadèmiques.

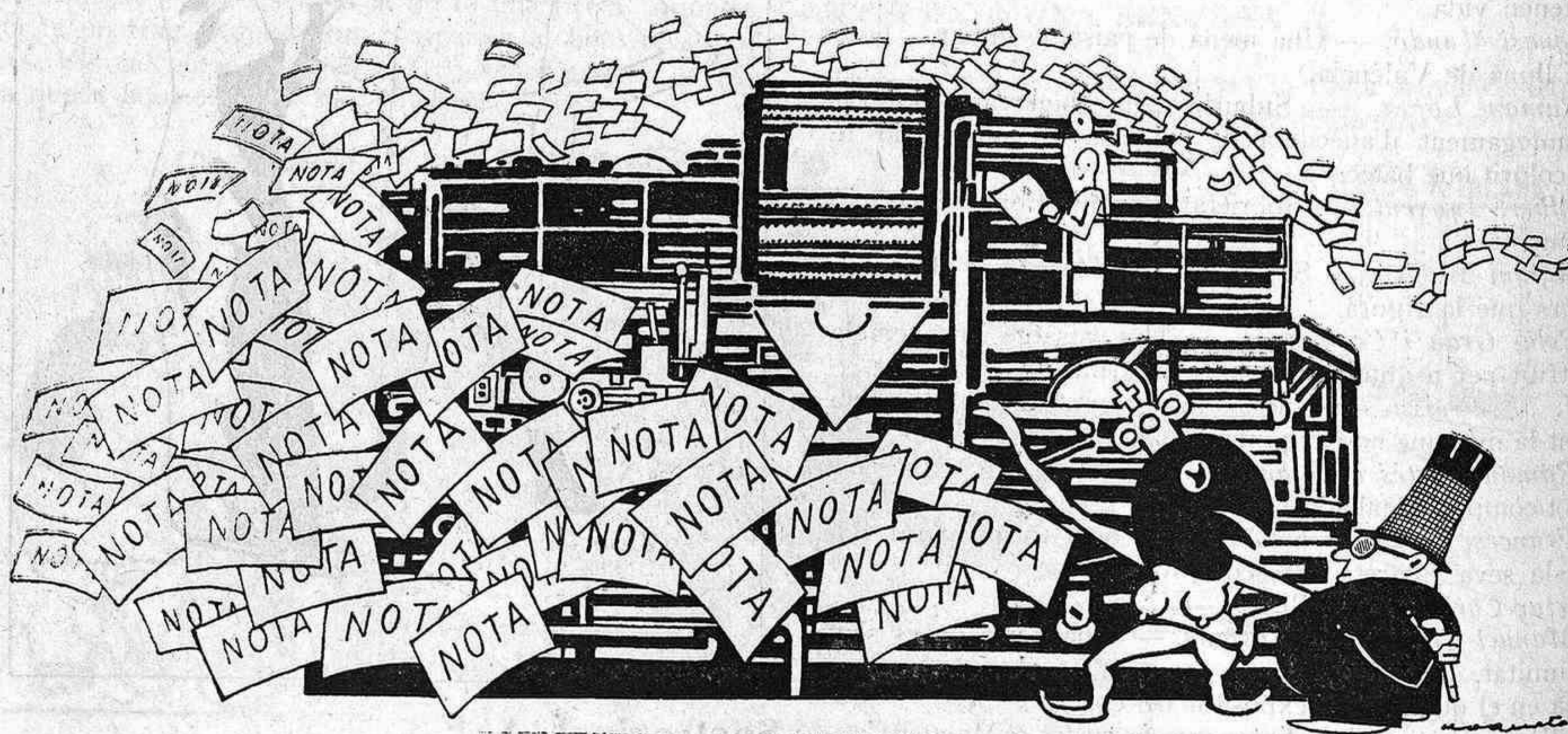
Encara que el més raonat seria; segons el nostre criteri, que la selecció es fes a la sortida, es a dir, en conferir el títol, i no pas a l'entrada, el garbellament hauria de començar pels catedràtics, entre els quals, barrejats amb algunes eminències autèntiques, punxa una munió de savis de secà educats en la literatura científica de la revista "Alrededor del Mundo" o que supleixen externament la manca de sindèresi amb una cara de tres déus, un trèmol de veu de caverna o un grinyol imponent de les botes pulcrament enllustrades.

Mogut per la curiositat i, també, pel desig d'infondre un optimisme reparador en l'esperit del meu jove amic i d'altres companys d'infortuni que amb ell es trobaven, he volgut, a la meua manera, examinar-los, amb l'ajut dels llibres absurds i totalment idiotes (literatura docent en espanyol i a l'espanyola) que fan més mal als nostres infants que la pigota i l'escròfula. Com que jo no els feia por i me'ls escoltava amb un somriure indulgent, m'han recitat totes les boles xiroies de la Història d'Espanya d'ús, encara!, a les nostres escoles; hem fet llargues excursions arreu de l'Univers i si bé no han sabut donar-me compte de l'indret on s'esqueia Camprodon, m'han dit amb exactitud el nombre d'habitants de la capital de Dinamarca i la superfície de l'Herzegovina..

Amb aquests i altres coneixements tant del gust dels preceptors dels Instituts espanyols, com es comprèn la desfeta? En primer lloc, els examinats experimentaren la sensació del pànic. Aquells savis del Tribunal els preguntaven a lladrucs, se'ls menjaven amb ulls desorbitats de rabia. No toleraven que l'examinat s'entretingués en la resposta i com si fossin una encarnació de l'home del sac i del Pare Gegantas, es rabejaven en el terror que produïen en les tendres criatures.

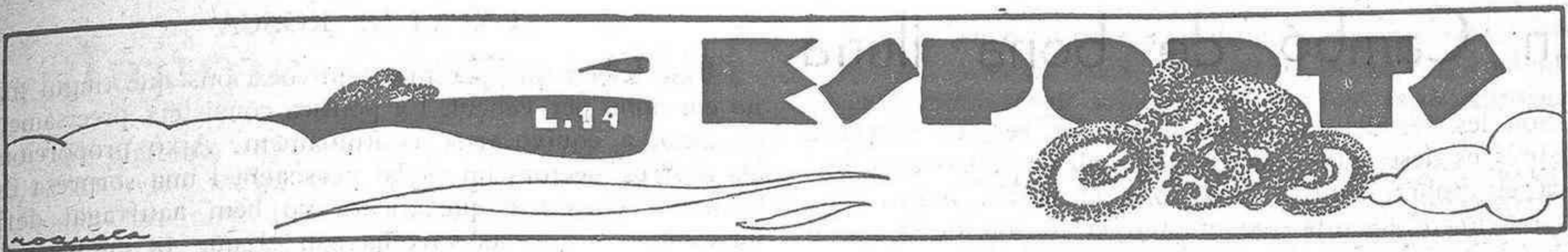
Per tal d'alleujar la pena dels suspesos injustament, he volgut convèncer-los que aquests jutges eren uns asses, unes cafeteres decoratives, però buides i que una altra vegada no es deixessin atemoritzar, arribant adhoc a una sorollosa protesta i a exigir un nou Tribunal dotat de totes les garanties. He acabat dient-los que Jacint Verdaguer fou suspès de Retòrica i Poètica, com Antoni Gaudí d'alguna assignatura d'Arquitectura i que el Dr. Turró estava fastiguejat de les impertinències del professorat oficial. Vaig afegir-los quelques coses més que no caben en aquest "Glossari" i les quals, segurament, els serviran d'experiència i de profit.

PANICAL

Les notes de la Lliga.

- El senyor Esteve.—Per què serveix aquesta maquinassa.
- La Lliga.—Es per les nostres notes i gairebé no dóna l'abast.

Cronòmetre

EL FEIXISME CONTRA EL FUTBOL ESPANYOL

No sabem el que haurà passat a Florència ni qui haurà guanyat el partit Itàlia-Espanya, perquè a l'hora d'entrar el present número en màquina no es coneixia encara el resultat del matx, però sigui quina sigui la actitud del públic italià al curs de la partida vers els nostres representants esportius, no creiem que jugant l'equip d'Itàlia, hagi baixat de to fins al punt de fer que resti oblidada la manifestació poc esportiva del de Gènova.

El macarronisme feixístic de la terra dels macarrons, palesat clarament en l'entusiasme ofensiu dels jugadors d'Espanya i parc'alíssim en afavorir als brasilers de la pell de cacauet, ha quedat gravat en l'història del futbol internacional com a l'acte de l'encontre per mà de l'àrbitre alemany. Birlem. La salutació encarcarada i carrinclona del feix, emprada pels brasilers en sortir al camp de joc, guanyà l'afecció dels espectadors italians com havia guanyat abans el cor del Duce omnipotent, el telegrama que li adreçà el representant del futbol carioca en arribar a terres d'Itàlia, com una professió de fe dictatorial i feixística. Gènova en pes es situà a la dreta dels jugadors brasilers i el públic cridava enronquint i fent que els homes de l'Amazonas es veiessin a Sao Paulo o a Río de Janeiro, quan

fins la duresa del camp de joc i el sol tropical estaven també amb ells si el fanatisme dels espectadors ho feia creure molt més encara.

Espanya va vèncer el Brasil en el mateix Brasil, palesant el resultat del partit dues ensenyances per la FIFA i per tot el món esportiu: que Espanya és una autoritat dins del futbol internacional, per no ésser tractada amb menyspreu i que Itàlia mereixeria ésser inhabilitada com a terra neutral en les lluites de l'esport, pel seu parcialisme i la seva agressivitat a una representació forastera, quan hom li havia conferit plena confiança per a l'organització del campionat mundial.

Nosaltres sols voldríem una cosa, car les dues anteriorment exposades sabem pla bé que no hauran d'ésser tingudes en compte: voldríem que Espanya, venent Itàlia, eliminés els representants del feix poc esportiu i parcialista, per demostrar que la victòria d'un dia a Bolònya fou merescuda per damunt de tots els despits. Perquè veiessin, altrament, els feixistes del dictador de la mirada superbiosa i el gest autoritari d'heroi melodramàtic, que l'equip representatiu d'una terra on el poble sap rebre els forasters sense parcialismes, és més mereixedor d'arribar a les portes d'un campionat del món que l'equip d'un poble que accepta amb complaença el pes d'una dictadura humiliant i retrògrada.

AQUELL

Altaveu indiscret.

Ha debutat al Barcelona amb èxit el jugador Raich de Molins de Rey.

Sembla que el xicot si bé no ha signat encara el contracte amb el Barce'ona tot fa creure que no està disposat a jugar en altre club que no sigui el Blaugrana.

Els directius Tudó, Nonell i Mir, que varen aconseguir que la família d'en Raich li permetés jugar al Barcelona, han preparat sàviament el terreny. En Nonell, més que cap altre, puix que ha portat a la mare del jugador una col·lecció de cactus i d'altres plantetes, que han acabat de fer el pes per a decidir a la família.

En Cruells diu que deixa l'internacionalisme aquàtic per a dedicar-se definitivament a la vida matrimonial i contemplativa i a la venda de teixits sabadellencs. La llàstima és que en deixar el wàter polo hagi tingut de fer-ho encaixant una pluja de gols dels campions hongaresos.

Les pepes de França han fet un paper molt lluit davant dels jugadors austriacs. Hom comença a sospitar que els francesos, després de rebre tunyines internacionals, han acabat per aprendre a fer quelcom acceptable amb la pilota.

El mig centre hongarès que el Barcelona té a punt de contracte i que ha jugat a França una llarga temporada, potser encara resulti una cosa aprofitable.

Fins en el ciclisme intervè l'esperit de propaganda de cases alienes a la bicicleta. Philips Ràdio ha decidit subvencionar l'equip del "Club Ciclista Montblanc", a la Volta a Catalunya.

Cal elogiar la gesta mentre no posi per condició que els corredors portin un aparell de Ràdio i un altaveu a l'esquena.

Catalunya ha fet la segona sortida internacional davant un equip tan temible com el de França.

Llàstima que el Gandi del rugby, Juanito Boix, no tingués la satisfacció de veure com s'apuntava una segona victòria.

La colla dels Antiponencistes reunits a Bilbao—amb el "visto bueno" de l'Espanyol que ha rectificat a temps la seva equivocació de Madrid—, varen acordar mantenir els seus punts de vista i elevar a l'assemblea de juny una proposició per tal que l'any vinent sigui jugada la "Lliga" a dotze clubs i mantingudes les deu dates que calen pels campionats regionals.

Estem veient que aquest afer de la Ponència i l'antiponència acabarà a copets.

Olímpia Ring diuen que prepara una gran vetllada de boxa a la Monumental amb una sèrie de combats de categoria i, possiblement, un campionat d'Europa.

A veure si s'hi llueixen i saben treure's l'espina de la dissortada gesta de l'Estadi.

En Cambó de bona lluna

Són les set del matí. Abans de fer res, es desperta, després es desenteranyina els ulls amb els nusos dels dits, toca el timbre, s'estira, s'acaronen la barba, indica amb un moviment de dits que moguin el reostat de la ràdio per saber què passa per la protoesfera, pregunta si ha vingut l'Estelrich. Estrenen un païama d'estiu, encén una cigarreta i, tot cofoi, se'n va al bany; ordena que preguntin per telèfon si en Duran ja està llevat, engega un renech perquè l'aigua del bany és massa calenta, i en surt taral-larejant un tros de la Viejecita.

LA VIEJECITA

La Viejecita és un senyal inequívoc que la cosa marxa com si anés sobre rodes. Els servents s'esguarden, insinuen un somris, marquen un alegroi reparador. Tres anys ha que no cantava—comenta un d'ells.—Això és encoratjador—replica l'altre.

En Cambó bo i esmortzant pren notes; suca distretament el llapis a la xicra de la xocolata, se'l fica intencionadament a la boca—en aquella boca ai! que ha fet arrencar tants d'aplaudiments—i l'en treu net com sortit de bugada.

—Què han contestat de can Duran?—pregunta.

—Han dit que s'aixecava i que d'ací un quart telefonaria—li contesten.

—De seguida que vingui l'Estelrich feu-me'l entrar al despatx. Tanqueu la radio. Lates de bon matí són de mal presagi.

Rrrrrrr!

El telèfon? Deu ésser en Duran. Ja hi vaig jo.

—Sí..., jo mateix... Ens hem de veure aquest matí... sí, és millor... no em mouré pas... t'espero, doncs.

Entra l'Estelrich i amb la impetuositat d'obrir la porta, fa volejar el bloc de notes. Porta la cabellera amb els solcs de la pinta ben marcats.

LA MOBILITZACIO

—Estelrich—diu en Cambó,—ves si en Nadal ha tornat i digues-li que vingui aviat, perquè avui és dia de tràngol. Ten-me preparat al meu despatx, a la una, tota aquesta llista de senyors.

—El senyor Duran—anuncia un servent.

—Entra, Duran.

—I doncs, què hi ha, què passa?

—Has d'anar a veure en Companys perquè t'informi sobre la nova llei electoral i a veure quins avantatges ens concedeix si tornem al Parlament.

—Vols dir que ara és el moment?

—O ara o mai. A la una tinc convocada la Junta d'Acció Política, però abans he de saber amb què podré comptar.

LA PROHOMENADE

Els prohoms van passant al Saló gran. Es saluden, es pregunten si està a punt de caure la República o si és que en Camétes torna. Ningú no sap res. Misteri. Angu-meig. República?... Monarquia? *Qui lo sa.*

Quan ja hi són tots, compareix en Cambó amb en Duran. Ordenadament van doblegant l'espinada i s'asseuen com si fessin un número de revista. En Cambó perora.

CANVI DE ROSCA

Tots sabeu que per més equivocacions que tingui mai no em dono per vençut. La política consisteix precisament en això, a equivocar-se contínuament. Això proporciona als nostres electors un esglai persistent i una sorpresa esbalaïdora en veure que encara no hem naufragat definitivament, i aquests vaivens són el que fa creure a la gent en els nostres ardits polítics.

Ara és el moment de fer creure al públic que l'equivocació de retirar-nos del Parlament, era un pla tan ben calculat, que fatalment havia de rendir uns beneficis a la Lliga, la qual cosa farà tornar la respiració als nostres partidaris.

—Sí, però mentrestant—l'Abadal s'atreveix a interrompre—els de l'Institut Català de Sant Isidre...

—Calli, vostè—talla immediatament en Cambó,—esperit de contradirecció, o si no el denuncio al Conseller de circulació.

Cal però—continua dient,—començar una nova campanya, cal destacar oradors pels pobles—ja ho sents Estelrich,—i ciutats explicant la victòria que la nostra estratègia ha obtingut, degut a la retirada ordenada del Parlament. L'Esquerra ens concedirà cinc Diputats més. De quina altra manera els hauríem obtinguts? De cap. En les últimes eleccions fent un vaitot, ja vau veure els resultats.

En Companys ens pressionarà perquè tornem al Parlament i nosaltres farem el sacrifici de complaure'l i tot-hom quedarà content i enganyat.

CANDOROS

«Chulos».

—Jo que em creia que em pegaria i només m'ha robat el barret.

Jaume Claramunt

“Fa quaranta anys avui que vaig entrar a treballar en “El Diluvio”. Això acaba d'escriure l'insigne periodista Jaume Claramunt.

Qui, sense ésser professional de la premsa, pot imaginar-se el que representen quaranta anys de laborar en un mateix diari?

Quaranta anys de lluita; quaranta anys de febre; quaranta anys de veure passar gent vora teu i de rebre l'empenta dels uns, de saber la insignificància dels altres, de sentir l'agraïment o la companyia dels pocs!

Quaranta anys seguits de periodisme activíssim i responsable a la mateixa trinxera, a peu dret, donant-ho tot sense demanar res!

Quantes de coses no ens podria explicar íntimament Jaume Claramunt d'aquesta seva llarga lluita de periodista! I precisament en un diari de lluita com és “El Diluvio”.

Quants personatges haurà ajudat a crear? Quants de personatges, en la seva inflor de globus no duren l'ample bufada de Jaume Claramunt?

Els de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA hem sentit sempre per Jaume Claramunt una pregona simpatia admirativa. Quantes vegades en una noble campanya a favor dels humils hem pogut endevinar l'esperit noble de Jaume Claramunt? Quantes vegades en una polèmica justiciera, al costat d'un caigut o d'un atacat amb injustícia, hem constatat la caballerositat—donem al mot la ressonància que té—, de Jaume Claramunt?

Són molts els qui, amb facultats per a enlairar-se i amb

mitjans per a figurar, han estat a gratient en un lloc de combat, cosit de bales, contents de dignificar, contents de servir sense servir-se, contents de lluitar sense aprofitar-se ni tenir unghes llargues pel botí?

Són pocs! Jaume Claramunt hauria pogut passar per llocs de brillantor i sega; hauria pogut ocupar càrrecs llargament retribuïts. N'ha tingut prou amb ésser periodista i periodista de lluita i generositat en aquesta seva tribuna, tant d'agilitat i de socors, com és “El Diluvio”.

“No m'he d'arrepentir de res” ens diu Jaume Claramunt en la “Crònica Diària” d’“El Diluvio”, en la qual fixa els seus quaranta anys de lluita, crònica signada contra la seva habitud d'anonimat.

Jaume Claramunt fa constar que si ara hagués de començar laboraria com ha laborat fins ara, tindria les mateixes directives que ha tingut, perseguiria les mateixes finalitats que ha perseguit, es posaria altra vegada al servei dels humils com s'ha posat.

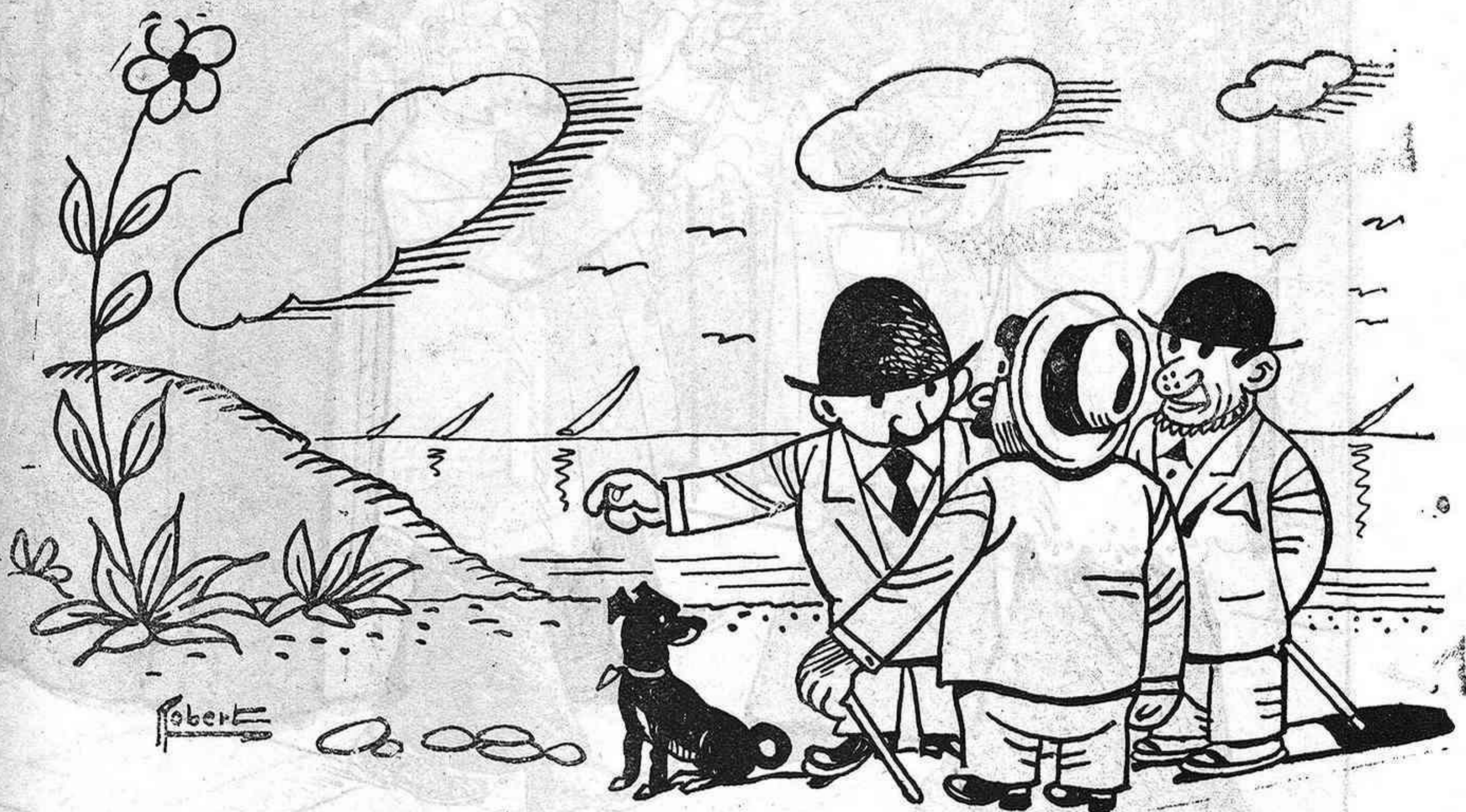
Semblat constatació — que pot comprovar-se amb el sentiment recte que anima el que s'ha fet—, donen dret a un absolut títol de ciutadà exemplar i de periodista insigne.

No és pas cas corrent haver complert amb dignitat, fervor, desinterès i abnegació aquesta cosa aparentment tan fàcil d'acomplir que se'n diu deure professional.

No és pas cas corrent haver laborat amb anònim desinterès per tants i tants com han escalat l'altura, amb oblidança pròpia, al marge de les utilitats.

No és pas cas corrent quaranta anys seguits d'una ideologia ferma i d'una constant lluita pels ideals de República, democràcia i proletariat.

Jaume Claramunt bé mereix un homenatge!

—¿I com vas fer la fortuna?

—Em vaig associar amb un home molt ric. Ell hi va posar els diners i jo l'experiència.

—I et va donar resultat?

—Ja ho crec. Ara ell té l'experiència i jo els diners.

La processó que fa tranyys que va per dins.

Després de la publicació d'una nota

Volem imaginar-nos el que ens hauria dit el senyor Grau Jassans si l'haguéssim anat a trobar després de la publicació de la nota oficial de l'Esquerra que l'inhabilita.

A la primera pregunta, engegada com un tret: Per què us varen fer Diputat?", el senyor Grau Jassans hauria respost:

—Suposo que pels meus mereixements. No sóc cap intel·lectual, que diguem. Però, ja veuran, m'han dit que a Rússia els havien tret tots!

2.ª pregunta: Què heu fet durant la vostra actuació com a polític?

—Fer-me meu el districte de Granollers; anar a Sevilla; cantar "dónde vas con Mantón de Manila"; embarcar els altres (això amb referència al Ministeri de Marina). Ara darrerament havia emprès un bon camí per a fer-me gran personatge.

Nosaltres preguntem: "Tenim el convenciment que a la vostra glòria li mancava un atemptat?"

El senyor Grau Jassans, sospira. Esser atemptat s'endevina que era el seu somni, ei, atemptat casolanament.

—Hi ha tanta gent gloriosa que ha sentit xiular les bales! I quan no es té altra cosa i cal fer un gran camí..."

Somriem.

El senyor Grau Jassans se n'adona i ens diu confidencialment:

—No és cert que ésser atemptat fa bonic? I des d'un auto gris. El gris és un color nocturn d'atemptats. Fosca! Una carretera que giravolta! Enllà els llums d'una masia. Lladruc de gos. I pim. I pam. I pum!

—Fora de l'auto i amb l'auto parat?—preguntem nosaltres.

—Tampoc no creieu l'atemptat els d'e "L'Esquerra?"

—Ens fa gràcia la poetització que feu de l'esdeveniment!

—Oh! Veritat que creieu que em varen atemptar? Us ho demano per favor. Que n'hi hagi uns o altres." El senyor Grau Jassans prega enfervorit.

Ens creiem amb el deure—i per favor exprés que li fem—, de fer-nos palladins de l'atemptat del senyor Grau Jassans.

Sí. Un auto gris. Un gos que lladra. La nit. I pim! I pam! I pum! L'auto gris fuig. No hi ha víctimes. El perill ha estat gros. El senyor Grau Jassans ha estat atemptat. Velocitat. Fosca absoluta. Els llums elèctrics de Granollers. Denúncia. Commoció a la ciutat. Coronas de llor damunt la testa del senyor Grau Jassans, el qual ja és víctima i ja pot seguir el camí gloriós que l'ha de fer gran personatge...

Qui negarà que s'hagi atemptat contra el senyor Grau Jassans. S'hi ha atemptat no una vegada: dues. I la segona ha fet blanc.

El senyor Grau Jassans porta una perdigonada a les ales que li preparaven la nova volada.

Consulta.

—Què fa vostè?

—Sóc empleat de borsa.

—Ha de descansar uns quants dies. Vostè mateix, triï: la borsa o la vida.

Estampes del camp

La pobra del picarol.

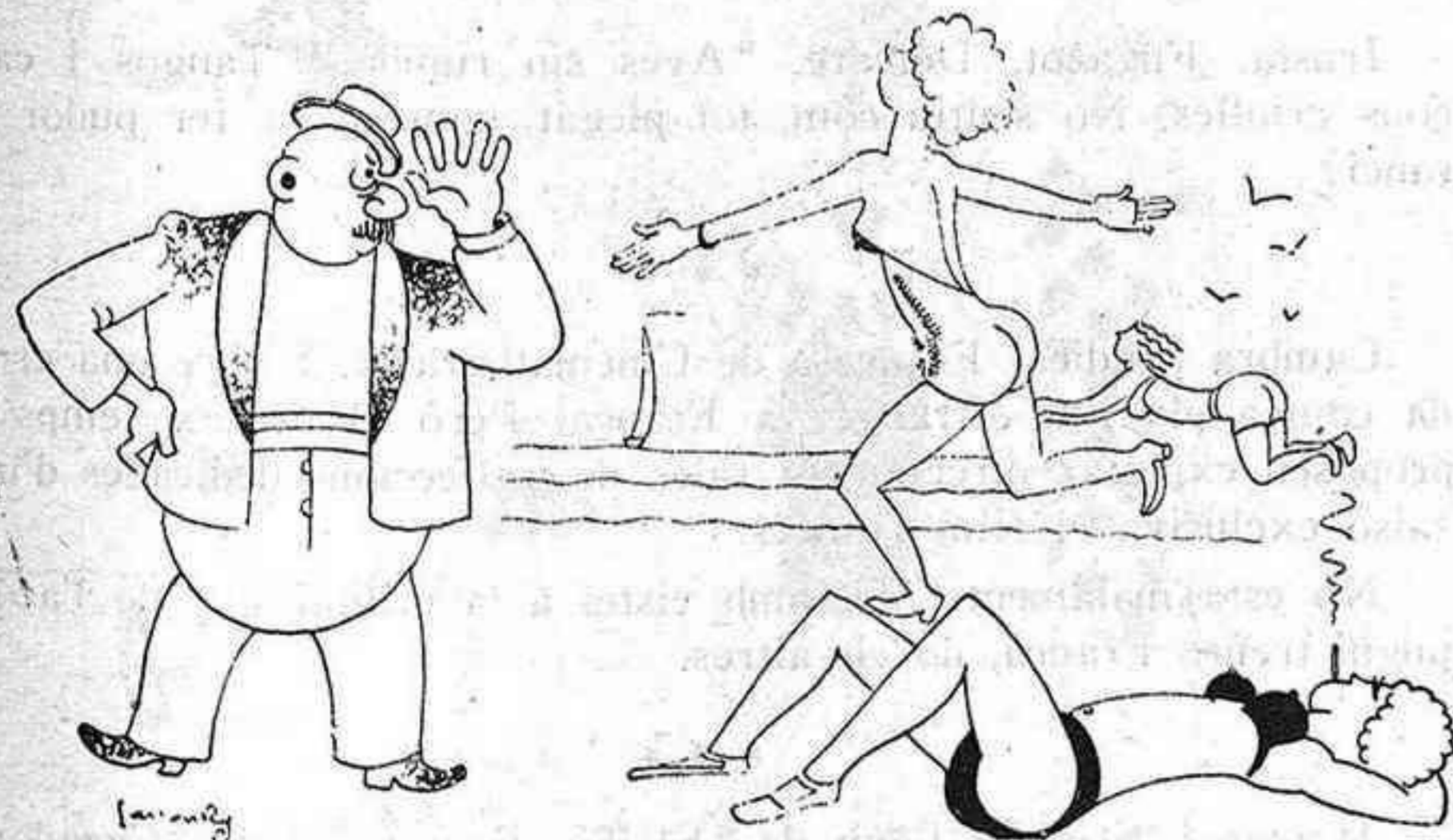
Matí. Mig matí. A fora, als carrers d'aquest poble de muntanya, el sol: aquell sol de pagès que fins els pagesos maleeixen; aquell sol que sembla un ou ferrat en la paella blava del cel; aquell sol que ho crema tot i que dóna a la gent i a les cases del poble color de pa torrat. I una atmosfera còlida, roent de forn.

A dintre d'aquesta casa que ens estatja, lluny del pob'e, però no massa lluny—una frescor amable de pou, de mina, de recò de cosa ombriva.

Dues o tres vegades cada dia—a primera hora del matí, en iniciar-se la tarda, i en l'hora morada del cap-al-tard—, una minyoneta rega les cambres d'aquesta casa, sobretot l'entrada. Aquesta minyoneta posa unes fulles de menta en l'aigua i es per això que, després, les cambres i l'entrada d'aquesta casa fan olor de menta. L'entrada és molt alta de sostre—un sostre amb cabirons bonycguts i negrosos—té unes parets blanques de ca'ç, una porta gran i en arc, que s'obra al defora, i és per això que en diuen "l'entrada", i una altre enfront, molt xica, que s'obre a l'hort. Hi ha una escala d'obra que guia a les cambres altes, una escala d'obra amb barana de fusta. Hi ha, alta i ampla, una finestra. N'hi ha una a'tra, baixa i equifida que té una cortineta vermella mig caiguda: talment com un ull mig cluc, ple de malícia. A peu pla una porta com una boca negra. Per la porteta de l'hort entra una vaga claror verdosa. Per la de l'entrada, amb les dues fulles de la gran porta ajustades, entra una espasa de sol, en la qual dansen els àtoms.

En aquesta entrada hi han unes cadires de boga i alt respatller; una caixa de núvia; uns testos amb alfàbregues i uns altres amb hortènsies. Els pagesos m'han dit que les alfàbregues allunyen els mosquits. Jo, però, he pogut comprovar que això és una fantasia, ja que ací, a pesar de les alfàbregues, els mosquits abunden que és un gust. Que és un gust, no precisament per a nosaltres.

Aquesta entrada és, en les hores de sol, el lloc més fresc de la casa. I com que a mi, a pesar que, segons diuen, és tant sa, el sol no em fa cap gràcia, és ací, en aquesta entrada, on passo més hores. M'hi he fet portar una tau'a, i ací escric i ací lleigeixo. S'hi treballa bé de debó. Paraula. A més a més, el lloc té altres avan-

L'espectador.

—Que no et banyes?

—No porque hi torna haver aquell home d'ahir i quan em fico a l'aigua s'empenya a venir-me a salvar.

La filla del banquer.—El meu pare diu que vostè és un pocavergonya perquè pretén casar-se amb mí.

—¿Per què? No sóc jove i vigorós?

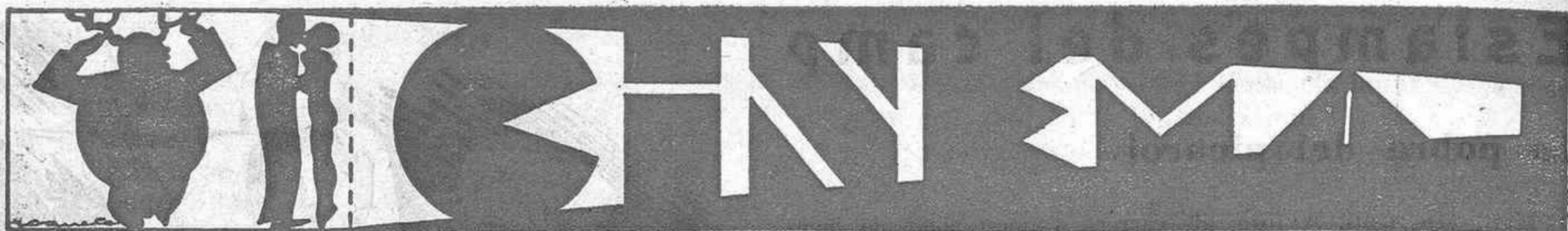
—Precisament per això diu que encara pot treballar.

tatges: entre ells el de veure la gent que passa pel carrer—que és camí i no carrer—i la que entra a la casa. I la que passa i es detura sense entrar.

A mig matí, el dijous de cada setmana, i amb una puntualitat de rellotge—de rellotge que vagi a l'hora—un picarol sona al carrer, davant la porta, i una ombra s'allargassa damunt les llosanes de l'entrada.

El primer dia em creia que era un gos. Però, no; no és un gos: és una pobra. Una pobra que porta un picarol lligat a la munyeca esquerra: no tothom pot dur braçalets de preu. Aquesta dona és muda i porta el picarol per avisar la seva presència. Aquesta dona es detura davant les cases del poble—la del jutge, la del batlle, la de la fonda on hi ha més noies alegres i boniques—exceptuant-ne una: la del capellà, perquè l'experiència li ha ensenyat que els capellans no tenen el vici de fer caritat. Aquesta dona, en ésser davant una casa sacseja el manyoc de nervis de la seva mà arrugada. I el picarol branda dolçament en el silenci, en aquest silenci que hom troba tan sols al camp. Quan baixen els de la casa li donen un mos de pa, un grapat de fesols, unes trumfes, segons. I, com que no li poden parlar, somriuen.

Després, la pobra dona—menuda, vestida de negre, amb uns ulls d'una vivacitat anguniosa—es retira; l'ombra desapareix de les llosanes talment com un ocell que aixeca el vol. i el picarol, de porta en porta, va allunyant-se, va perdent-se.

Fèmina. — “*Darrera Novella*”. Producció “Sacha”.

Els alemanys s'entesten amb fer opereta, una opereta un xic matussera.

Hem vist espècimens d'opereta alemanya grans com “Mayer contra Mayer”, rotulada en espanyol: “Pérez contra Pérez”. La barroeria casicaturesca de semblant pel·lícula puja al grau màxim. Els públics de cine pupilar la xiulen però hi ha empreses que l'entaforen en els programes.

“*Darrera Novella*”, vol ésser una opereta fina, però amb finor alemanya, la qual cosa vol dir una finor especial: finor de sèmola agromullada.

En aquesta pel·lícula tot està bé, però res no sobresurt. Discreció grisa; entreteniment corrent. Una pel·lícula més, que, com és natural, passaria brunzent sense deixar rastre.

* * *

Colisèum. — “*Pescada en la calle*”, film Paramount. Direcció: Marion Gering. Protagonistes: Sylvia Sidney.

Quan una pel·lícula interpretada per Sylvia Sidney no tingués res més, tindria la interpretació que ella li donaria: una interpretació de gran artista.

Sylvia Sidney és una actriu de meravellosa sensibilitat. Que ho digui la seva interpretació de “*Madame Butterfly*”.

En “*Pescada en la Calle*”, Sylvia Sidney torna triomfar, quan la situació de la pel·lícula es fa ben humana Sylvia Sidney és l'actriu que us commou amb el seu dolor, que us colpeix amb la seva resignació, que us dona un calfred amb el seu somriure.

George Raft acompanya bé Sylvia Sidney en la interpretació d'aquesta pel·lícula.

* * *

Capitol. — “*Simona és així*”, altre film Paramount.

Vodevil atenuat. Ambient d'*entretingudes* i uns amors que serveixen per teixir la faula.

Hi ha en “*Simona és així*” escenes divertides i moments moguts. Meg Lemonier vesteix i expressa bé el rol principal de la cinta.

* * *

Kursaal. — “*El Diable es diverteix*”, producció Fox.

Argument interessant. Un fons de Legió Estrangera francesa. Siluetes ben arrenclades i un bon protagonista a càrrec de Victor Jory.

El ritme de la cinta és brunzent. L'acció no defalleix. Ultra aquestes qualitats del film, que la Fox ens presenta al Kursaal ens trobem amb una actriu que omple el film de suavitat i matisos: Loretta Joung.

Herbert Mudin té un còmic massa homogeni.

* * *

Urquinaona. — Producció Warner-First, “*Pasto de Tiburones*” i “*Aeropuerto Central*”.

Dues produccions ben diverses i una mateixa qualitat.

“*Pasto de Tiburones*”, en anglés “*Tiger-Shark*”, que vol dir “*Tigre-Sauri*”, és un film que mostra un drama i un ambient. L'ambient és molt més interessant que el drama.

Howard Hawks, el director de la pel·lícula, ho ha volgut també així, malgrat tenir a les seves ordres un actor tan complet com Ed. G. Robinson, principal heroi del film.

L'ambient de pesqueria evocat en la pel·lícula, els tipus que els

composen, la fam canívora dels taurons que li donen l'esgarri-fança, són ben nous i acrediten una vegada més un director. “*Pasto de Tiburones*” és una producció ben feta i que interessa.

“*Aeropuerto Central*” té un tema d'aviació—tema no gaire nou i servit en altres pel·lícules—, i té un ambient d'aeroport suggestiu. El principal de la pel·lícula no ens interessa gaire. Ens interessa la part de farciment que—a força d'estar bé—, esdevé la part principal.

Els vols que ratllen el film “*Aeroport Central*” són magnífics, com ho són els incidents de salvament dels passatgers d'un avió caigut en el mar.

* * *

Florelle. — Tenen un record de Florelle un xic melangiós. En la seva actuació al Teatre Còmic, abans de caure damunt Florelle la glòria llampant que li han portat les seves pel·lícules, l'havíem vista enyorosa de París i no avenint-se pas a viure fora de la seva gran ciutat. En el seu camerí del Còmic deia a tothom qui volia escoltar-la: “*París. Toujours Paris!*”

L'hem tornada veure a l'escenari del Tívoli. Es mou com abans, un xic més segura i exigent de victòria. Es vesteix com abans, amb una elegància sorda que fa oblidar el modist. En parlar-li — i aquesta ha estat la gran diferència—, ens ha parlat del món per comptes de parlar-nos de París: “He viatjat. He triomfat arreu. Els públics em volen molt.”

Florelle no ha agafat pas un empac excessiu. El celluloide no s'ha posat entre ella i el que li parla. Adhuc cantant ho notarem: canta amb senzillesa, amb l'alegria un xic melangiosa i nova d'abans.

Florelle ha fet gairebé sempre pel·lícules de dolor, de dona dominada: ha estat una concreció del carrer. No canta: es canta. No plora: es plora. Actualment hem pogut comprendre exterioritzat el seu encís misteriós d'abans. Malgrat tot l'encís actual de Florelle el fa encara aquest misteri que sembla ja no ésser misteri, i ho és.

“*Le Monde! Toujours le monde!*” I una gran melangia dels amors ben propers i enganxats i de la casa.

* * *

Irusta, Fugazot, Demare. “*Aves sin rumbo.*” Tangos i cançons criolles. No sentiu com, tot plegat, comença a fer pudor de ranci?

* * *

Cambra Sindical Francesa de Cinematografia. S'obre una croada contra el film estranger a França. Però al mateix temps es proposen explotar directament sales de projeccions dedicades d'una faiso exclusiva el film francès.

No està malament... ei, amb vistes a la utilitat que de l'acord pugui treure França, no els altres.

* * *

Metropol. Segueix l'èxit de “*El Tío Ernesto*” i de “*Cazadores Furtivos*”.

Al Metropol hi ha sempre bons espectacles.

* * *

Cine Amèrica. L'amo dels cinemes populars, on es pot anar sense que et pesi la popularitat de la concurrència.

Grans programes sempre.

TELO ENLAIRE

NOVES

La temporada teatral barcelonina va a les acaballes.

Novetats.—Reposició de “La Princesa del Dollar”. Preparen “La Embajada en Peligro”.

Nou.—Rambal. Veurem aplicar la ràdio a coses tronades com “Genoyeva de Brabante” i ampliar amb cinema “El Bandido de la Sierra”.

Mentre la cinematografia espanyola agafa pel·lícules per a fer-ne comèdies, Rambal agafa comèdies per a fer-ne pel·lícules.

Principal Palace.—“Las Mujeres del Zodíaco”. Per informació revisteril i de coses de teatre ínfim vegi “Las Noticias” que ho publica tot. L'únic que no té cabuda en les planes d'aquest diari són les notícies de teatre català.

Còmic.—Exit de la revista “Al pueblo! Al pueblo!” de Laura Pinillos.

Avui programa dels que són nomenats “programa monstre o benefici dels pobres del Districte.”

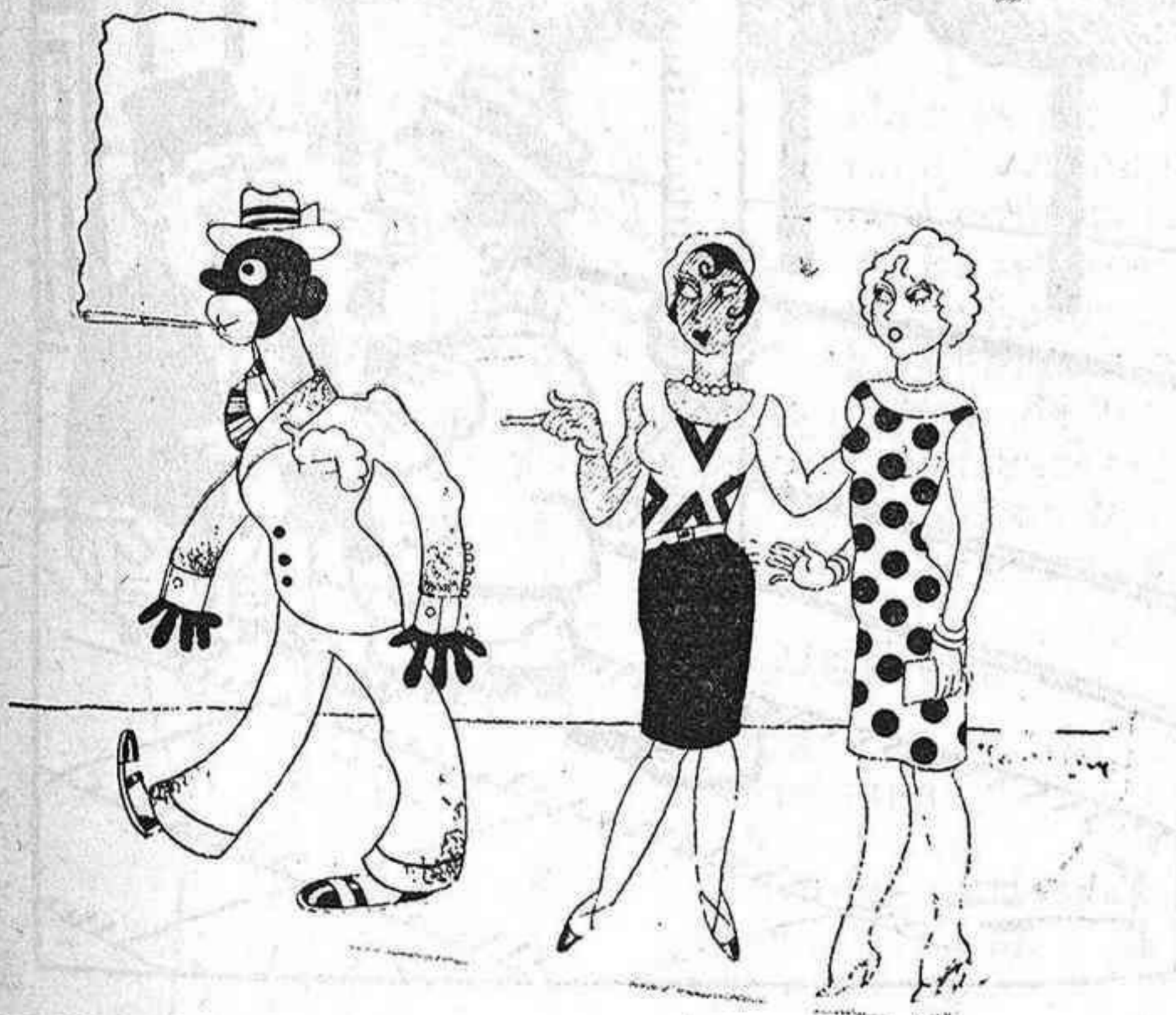
Espanyol.—Es prepara el benefici de la simpàtica Roseta Hernàez.

Augurem un ple. Roseta Hernàez és la mateixa alegria.

ALTRES NOVES

“La Puntaire” ha arribat a les 1.000 representacions.

Una poesia sentimental, honradament sentimental, ha servit perquè un parell de comerciants artístics aboquessin damunt dels espectadors unes quantes galledades de sentimentalisme cursi.

La calor.

—Al meu país fa tanta calor que s'eixuguen els llagrimals i al país d'aquest jove han d'alimentar les gallines amb gel perquè no facin els ous ferrats.

La representació 1.000 ens donà la sorpresa de veure una puntaire excellent: Roser Coscolla.

Quan serà possible que una actriu de la sensibilitat de Roser Coscolla no es vegi obligada a fer “Puntaires”?

En el Centre Democràtic Republicà del Poble Nou, la “Penya Lírica Pau Hertogs” va estrenar-hi l'obra en dos actes de Marià Tomàs Justes: “Amor i Caritat”.

L'obra està escrita amb honradesa i mostra que Marin Tomàs Justes té condicions d'autor teatral.

“Amor i Caritat”, ben dirigida per Josep Cassadó, i amb una interpretació justa per part de tots, especialment de les senyores Joana G. de Boix, Pepeta Vidal i Pepeta Boix, assolí un gran èxit de públic. L'autor fou cridat a l'escenari en finalitzar cada acte i molt aplaudit.

ESQUELLOTS

A Madrid, on la Festa del Llibre dura una setmana i té molta més importància que ací, l'inspector general de la Guàrdia civil ha comprat llibres per valor de més de vint mil pessetes a fi i efecte de crear biblioteques en les companyies, comandàncies i tercos de la Guàrdia civil.

Això en temps de l'Arlegui segurament no s'hauria fet.

Diuen que entre els regidors d'Esquerra hi ha una sèrta maror; diuen que alguns volen separar-se per a crear una minoria.

Nosaltres ho lamentem. Aquestes escissions, aquestes divisions—nascudes manta vegada de vanitats ferides—fan més mal a Catalunya i a la República que tots els monàrquics i lleguers reunits.

Ja s'ha acabat la vista pels fets de Casas Viejas. Ja ha estat condemnat el capitàn Rojas.

Però que no s'amoini: ja l'amnistiaran. Als qui no podran amnistiar serà als pobres obrers famolencs, morts pel capitàn Rojas.

Diuen que volen fer un homenatge a Lerroux, el de l'amnistia als monàrquics i els setze milions als capellans.

Nosaltres també volem celebrar l'homenatge, i enviarem a l'emperador del Paral·lel una col·lecció de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA..., perquè aprengui d'ésser republicà!

En l'actual Govern hi han, segons diuen, dos ex-barbers: el senyor Salazar Alonso i el senyor Estadella, ministres de Governació i de Treball, respectivament.

Ja ho saben això els obrers? Ja ho saben, sobretot, els metal·lúrgics, que fan tant temps estan en vaga?

Aquell negoci dels vestits per tickets ha acabat molt malament. Els que es creien fer el viu s'han quedat despullats i amb els tickets.

Ja és un conhort. I un record. I fins si tenien un xic de seny, podrà ésser un escarment.

A Sonora, Mèxic, els capellans intervenien massa directament en la política. I, naturalment, hi intervenien contra la República.

A Sonora, però, hi ha un governador de debó, que per a fer prendre les ganes als capellans d'intervenir en política ha tancat les esglésies.

Retallem d'un diari de la nit—és a dir, retallem: traduïm—el següent *potin*, que no ens negaran que té gràcia: “Parlen el senyor Alavedra, secretari del President, i el senyor Font, secretari del senyor Gassol.

El senyor Font s'acomiada assegurant que a les tres serà a “La Lluna”, referint-se al restaurant.

Un que escolta la conversa afegeix:

—Aquest sí que hi és sempre a la lluna!

* * *

El partit lerrouxista, impertèrrit i perseverant en la seva acreditada tradició de moralitat sui-gèneris i radical, s'aprofita que és un gust. A més de xuclar de les ubèrrimes mamelles del pressupost, del gran March i dels terratinents de l'Espanya feudal, s'ha empescat les ganguetes de les auto-estacions, arròs i moresc i ara, extintors d'incendis a domicili.

Han tornat, doncs, els temps venturosos de la calç, del guix, el ciment i dels altres negocis fabulosos del daurat imperi del Paral·lel.

Si això dura gaire, s'imposarà la moda de les americanes cordades.

* * *

La Lliga Cata'ana ha arribat ja a l'edat crítica de les solterones en la qual tot se'n va amb xiscles, espasmes i ridiculeses.

Rebequeria en retirar-se del Parlament de Catalunya; xivarris histèrics a l'Ajuntament; sospirs i ulls en blanc davant de Gil Robles, Martínez de Velasco o qualsevol masc'le amb possibilitats d'engrescament; petits serveis a la gent de Sant Isidre a canvi d'un pessic o d'unes pessigolles evocadores.

La Lliga se'ns torna vella i ximple. No diem malintencionada, perquè d'això n'ha estat sempre. Per això ha festejat amb tothom i no s'ha casat amb ningú.

* * *

La calor ha fet pujar uns quants graus el termòmetre.

En el nostre clima polític s'ha congriat aquests dies una mena de turbonada incomprendible i estranya, procedent, segons totes les apariències, de Ponent i que, sortosament, ha quedat desfeta de seguida. Amb motiu d'això, el termòmetre de l'Esquerra ha baixat un Grau... Jassans.

* * *

L'“Asociación de la Prensa” de Madrid, ha elegit per aclamació president a Alexandre Lerroux, persona bastant coneguda, o més ben dit, massa coneguda a tot arreu.

Això vol dir que allà dalt encara es reparteix sopa als periodistes, o sinó no es comprèn la designació.

Si anem errats, va per ells el pollastre i, sobretot, que se'l confitin.

* * *

Com vàrem denunciar setmanes enrera, el nostre Ajuntament, duent a la pràctica acords anteriors que no havien de comp'ir-se va flocar el nom d'Antoni Maura a una plaça de la ciutat.

Segons ens diuen, el rètol ha desaparegut a cops de roc. Molt ben fet, com fou mal fet l'acte del nostre Municipi en donar belligerància a gent que no ha d'inspirar-nos cap gota de simpatia.

* * *

I ara que parlem de carrers. La nomenclatura de les nostres vies ciutadanes conté una dotzena almenys de noms de pispes i d'indesitjables que caldria eliminar. El carrer de Perot lo lladre ja els representa a tots i en tot cas, podria posar-s'hi una làpida on constessin els noms de la gent que s'ha fet cèlebre per llurs habilitats en l'escamoteig, el cop d'unghla i l'aferisme genial. No pretenen la immortalitat? D'aquesta manera la tindrien, i ben assegurada.

* * *

Els caciquets de Tarragona i, per tant, escolanets de la Lliga, s'han adreçat al Govern de Madrid demanant la seva intervenció per tal de defensar els “intereses españoles en Cataluña” amenaçats per la política de la Generalitat

A n'aquests pagerols de quota els convindria atravesar l'Ebre i posar-se a explotar terres a Badajoz i a la Manxa i sabrien el pa que s'hi dóna O anar-se'n a Sa'amanca, a on aprendrien a fer treballar deu o dotze hores als camperols cobrant-los encara dos rals diaris per excés de ranxo A Catalunya, senyors agraris, no hi ha res a fer.

* * *

El castell de Montjuïc segueix ofenent la ciutat i emporcant la muntanya que l'aguanta.

Hom diu que per a cedir-lo a Barcelona, demanaran permís a Calvo Sotelo. De més verdes se'n maduren.

* * *

La “rentrée” parlamentària de Calvo Sotelo, el “niño prodigio” de les finances de la Dictadura, s'ha distingit per una tombarella espectacular, digna d'una funció de Circ.

L'èxit aconseguit per l'ex-tresorer del rei i de Primo de Rivera, ha fet pensar en les possibilitats d'un programa monstre. Samper faria la competència a Ramper; Alexandre Lerroux donaria l'entrada als “a'gustos” de saló; Guerra del Río demostraria que un plàtan no és el mateix que un canari, per bé que l'un i l'altre siguin grocs; els regionalistes cantarien la “Marxa de Càdiz”, mentre que el cèlebre *Emiliano* es dedicaria, com sempre, a fer número d'escamoteig.

* * *

“A.B.C.”, el diari de Luca de Tena que tant ha fet per a fomentar el separatisme, demana un homenatge nacional per a l'ex-rei, i per a ells encara reiet del cor, Alfons XIII.

Ben cert. Els republicans, sobretot, deuen un homenatge al darrer. No havien d'haver-lo deixat escapar sense homenatjar-lo a dalt de la torre més alta de Madrid, la qual, des de llavors, s'hauria anomenat la “torre de l'homenatge”.

Raó de pes.

—Creieu que tot passa en aquesta vida, tot passa...

—Tot... menys el tramvia quan hom l'espera.

CONSULTORI MÈDIC
del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL
Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7: Festius de 11 a 1: TALLERS, 29, entl.

GANIVETERIA "ARTERO"

NOM DE GARANTIA

La casa més assortida amb màquines de tallar cabells i llurs peces de recambi.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) de navalles barberes i del ajustatge de màquines perruqueres.

Abans de fer vostres compres consulteu-la.

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça la República) BARCELONA

Joaquim Juvanet i Rovira

Cirurgià - Pedicur

PETRITXOL, 11, 2.^{on} 1.ª - Tel. 20547 - Barcelona

Compreu els millors tortells de crema i nata al
FORN DE SAN MIQUEL
Passeig de Gracia, 101

Pisos luxosament moblats

Ascensor - Bany - Telèfon

CARRER ROSAL, 44

Barcelona

La Fàbrica de NEVERES «GLACIAL»

Ven baratíssim directament al consumidor

Inmens assortit de neveres superiors per a tots els usos des de'ls preus més infims, i de mínim gasto diari de gel. (Des de 10 céntims)

Benet i Mercadé, 26

(tocant l'Estació de Gràcia i el Teatre del Bosc)

CASA BASTIDA PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA
SISTEMA NORD - AMERICÀ

Entre els 30 maniquís dels aparadors de la Casa BASTIDA els més grans i més ben assortits en trajos d'home de tot Barcelona i veureu reflexada la verdadera moda amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada baratura.

Es necessari conèixer la Casa BASTIDA, en aquest moment és l'únic Basar ahon cada un compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li convé.

Tenim més de un milió de Ptes. d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatjes i deixar buits els nostres prestatjes per efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA

Trajos	desde 15'— ptes.
Trajos llana	» 25'— »
Trajos estam	» 50'— »
Pantalons	» 4'95 »
Pantalons paten	» 7'95 »
Pantalons llana	» 11'75 »
Impermeables	» 10'— »
Impermeables pluma	» 15'— »
Trinxeres	» 10'— »
Checos	» 15'— »

CAMISERIA

Calçotets	des de 1'95 ptes.
Camises	» 4'95 »
Pijames	» 4'95 »
Colls	» 0'50 »
Mitjons	» 0'50 »
Camisetes	» cotó 0'95 »
Camisetes seda	» 1'50 »
Corbates	» 0'50 »
Mocadors	» 0'25 »
Mocadors seda	» 0'50 »

Guia Cinematogràfica

COLISEUM

Un film caulivador

Pescada en la calle

per Silvia Sidney
i George Ralft

Un film Paramount

TÍVOLI

Warner Bros First National

Edward G. Robinson

El rey de la plata

amb
Bebé Daniels

i
Aline Mc Mahon

URQUINAONA

Warner Bros First National

presenta

Aeropuerto Central

i

PASTO DE TIBURONES

per Richard Arlen

FÉMINA

Exit gran del film

ÚLTIMA

NOVELA

per Charlotte Susa

CINEMA VOLGA

RAIMU amb la satira

Carlomagno

i

Todo lo condena

per Edmund Lowe
i Victor Laglen

INTIM CINEMA

El divertit vodevil

SE FUE MI MUJER

El hombre león

per Buster Krabbe

Dillums

EL SIGNO DE LA CRUZ

PUBLICINEMA

Sessió contínua de 3 tarda a 1 de la matinada
Seient 1 pta.

Reportatges - Documentals
Darreres Actualitats Mundials
Passeig de Gràcia, 57 Tel. 79681

CINEMA COLON

SEMPRE ELS

MILLORS

PROGRAMES

CINEMA TALIA

LA HERMANA BLANCA

EL ZAREWISCH

i

LA NOVIA DEL REGIMIENTO

CINEMA GOYA

La Novia Universitaria

Dime quien eres tu

i

El agua en el suelo

CINEMA IRIS-PARK

Los tres guapos
del Escuadrón

SANTA

per Lupita Tovar

El hijo improvisado

per Florelle

CINE BARCELONA

SANTA

amb espanyol

per Lupita Tovar

El hijo improvisado

per Florelle

CHILE CINEMA

La gran produció

FELIPE

DERBLAY

i altres

TRIUNFO I MARINA

Su última pelea

per Douglas Fairbanks (fill)

EL GRAN DESFILE

per Jonh Gilbert

Haciendo de las suyas
per Stan Laurel i Oliver Hardy

CINEMA SPLÉNDID

Consell de Cent, 217

Tel. 30615

Un disparo al amanecer

Dibuixos sonors

La llama eterna

en espanyol

ESPECTACLES

TEATRE CÒMIC

REVISTES

L'èxit mai no vist

**¡Al Pueblo!
¡Al Pueblo!**

F. Layret, 55 - Telèfon 34541

TEATRE NOVETATS

Companyia Lluís Calvo

Demà dissabte

Reposició de l'immortal opereta

**La Princesa
del Dollar**

POLIORAMA

Companyia Xirgu - Borràs

Avui estrena

**La Sirena
Varada**

de Alexandre Casona

PRINCIPAL - PALACE

PALAU DE LES REVISTES

Avui Estrena

**Las mujeres
del Zodíaco**

Llibre: Valcárcel i Padilla

Música Benlloch i Rivera

TEATRE ESPANYOL

El Rei fa treballs forçats

d'Alfons Roure

Triomf d'autors i artistes

MONUMENTAL

GRAN
NOVILLADA

2 NOVILLOS

JUANITA CRUZ

I SIS DE J. FERNANDEZ

PER

JAIME PERICÁS

JOSÉ CHALMETA

i

MARTIN BILBAO

CIRC

CARL HAGENBECK

Grans i sensacionals

atraccions amb

l'extraordinària

exhibició de 14 tigres

de Bengala

Exhibició de feres

tots els

dies de 10 a 6

FRONTÓ PRINCIPAL PALACE

Extraordinaris partits

amb cistella

pels asos de la pilota

EXCELSIOR

Actuació personal

de

FLORELLE

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits,
tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS
Voleu passar una bona estona,
aneu al Frontó Novetats.

TABÚ CLUB

Dancing i Grans

Atraccions

R. Catalunya, 24 Teléf. 12603

EXCURSIONS DE

VIATGES BAIXAS

Rambla del Centre, 33

Viatges SOMMARIVA

Demaneu programes a l'adreça

CORTS, 580

A Olot - Camprodón - Molló

a Poblet

Viatges CANUDAS

Gravina, 12

SALÓ CHEVALIER

Coll Blanch

Grans Balls Extraordinaris

dissabtes i dies festius

776
A LA BIBLIOTECA
DEL
MUNICIPI BARCELONA

Els nous uniformes de la Guàrdia Urbana.
Com més anem més valem o sinó vegem la mostra.